

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, s. I: *Ministerul Domeniilor cu Eufrosina Poroineanu și alții.*Idem, *Damian Drăgănescu cu Gabriel Berariu.*Idem, s. II: *M. Bunescu și P. Stroescu, condamnați pentru escrocherie.*Idem, *Panaghi și Gherasim Papastelato cu Banca României, sucursala Brăila.*Idem, *Primul procuror al trib. Prahova, în cauza lui Gabriel B. Pema.*Curtea de apel din Craiova, s. I: *St. Voiculescu, contravenție la legea sanitară.*Curtea de apel din Iași, s. I: *Direcția Generală a C. F. R. cu Maria Tătăru personal și ca tutoare a minorilor săi fi.*Trib. Ilfov, s. I: *Lupu Costache cu Ministerul de Finance.*

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 3 Mai 1900

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Ministerul Domeniilor cu Eufrosina Poroineanu și alții.

Perimare. — Interrupere. — Cum se intrerupe cursul perimării. — (Art. 256 din Pr. civilă).

*Cursul perimării nu poate fi intrerupt de cât prin o cerere de redeschidere și scoaterea de noi citații.**Simpla cerere de redeschidere neînsoțită de scoatere de noi citații nu intrerupe perimarea.*

Decisiunea 170/900.—Casată, decisiunea Curței de apel Craiova, secția II cu No. 122/98, după recursul făcut de Ministerul Domeniilor în procesul cu Eufrosina Poroineanu, reprezentanta boerilor Jieni, Const. Poroineanu și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier D. Hențescu ;

Pe d. avocat al Statului Rioșeanu în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d. Vilacroșe, avocat din partea intimaților, în combateri, și

Pe d. Ciru Economu consilier, înținând loc de procuror, în concludiuni fiind minor în cauză ;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat :

«Violare și greșită aplicare a art. 256 și 257 Pr. civ.

«Curtea de apel din Craiova respinge în adevăr cererea de peremțiune a statului, pe motiv că dânsa a

fost precedată de o cerere de redeschidere, făcând de către intimații de aș—de și constată în fapt că această cerere de redeschidere n'a fost urmată de scoaterea și comunicarea citațiunilor, și cu toate că din art. 256 Pr. civ., rezultă neîndoios, că cererea de redeschidere nu constituie un act de procedură de natură a intrerupe peremțiunea de cât atunci când e urmată de scoaterea și comunicarea citațiunilor ».

Având în vedere decisiunea supusă recursului care adoptă în totul motivele din sentința trib. Romaniș cu No. 159/97, din care se constată că la 1847, cu petiția înregistrată de acest tribunal la No. 4389 din 29 Noembrie. Cănuț Jianu și alții — autori ai intimațiilor de aș în recurs—depunând spre confirmare hotărnicia moșiei lor Fălcoiu, aș chemat în judecată pe Monăstirea Bistrița, reprezentată aș de stat, pentru ca față cu numita monăstire, proprietară vecină, să se confirme planul și hotărnicia acelei moșii ; că această acțiune a stat în nelucrare mai mult de doi ani de la 1868 până la 1896, când reprezentanții boerilor Jieni, prin petiția înregistrată la No. 4802 din 13 Martie acel an, aș cerut redeschiderea dosarului și punerea afacerii în curs de judecată ; că după aceasta la 12 Iulie același an (1896), prin adresa cu No. 632, statul a cerut a se declara perimată acțiunea făcută de către boerii Jieni la 1847 ; că de și nu s'aș făcut citațiuni părților, pe basa cererii de redeschidere făcută de intimații și mai înainte de a se formula cea de perimare făcută de stat, totuși instanțele de fond, prin sus citata sentință și prin decisiunea atacată cu recurs, aș respins cererea de perimare, pe motiv că nescoaterea citațiunilor n'ar fi provenit din neglijența celor care formulară cererea de redeschidere, de oare ce dosarul fiind trimis Curței de apel de mai înainte, nu s'a putut obține de cât după ce se făcuse de stat cererea de perimare și că ast-fel dânsii, în lipsă de dosar, nu ar fi putut știe cine trebuie citat și ce taxă trebuie să plătească pentru aceasta ;

Considerând că art. 256 din Pr. civ., dispune că judecata se va reînchepe după o nouă cerere și noui citațiuni ; că de aici rezultă, că numai când ambele formalități vor fi îndeplinite, cererea de redeschidere este un act de procedură valabil și de natură a intrerupe cursul peremțiunei, că numai prin îndeplinirea dispozițiunilor finale din acest articol, relativ la scoaterea citațiunilor, redeschiderea devine un act serios, iar alt-

fel prin suspendări referate și redeschideri, fără îndeplinirea scoaterii și comunicării citațiunilor procesul s'ar perpetua și peremțiunea ar fi o instituțiune iluzorie ;

Considerând că peremțiunea fiind creată de legiuitor prin art. 257 Pr. civ., în scopul de a pune capăt judecăților ce s'ar prelungi mai mult de doi ani, numai diu cauza neglijenței acelor ce, având cale deschisă a urmări un drept în justiție nu stăruiesc în acest timp de doi ani, rezultă de aci că actul care poate să constate diligența părții interesate spre a continua judecata trebuie să fie de natură a dovedi în mod neîndoios că acea parte a făcut tot ce i-a stat prin putință pentru ca judecata să-și urmeze cursul ei și că numai din împrejurări cu totul neatârinate de voința ei, s'a întrerupt timp mai îndelungat de doi ani ;

Considerând că ast-fel fiind și întru cât în specie instanțele de fond, nu stabilește prin nimic că intimații ar fi cerut și stăruit în aducerea dosarului de la Curtea de apel, spre a se scoate și comunica citațiunile părților mai înainte de împlinirea termenului de doi ani, prevăzut de lege pentru peremțiune, apoi nu se poate susține că dănsii intimații ar fi făcut tot ce ar fi trebuit pentru a nu se perima acțiunea ;

Că de altmintrelea, chiar, în lipsa dosarului de la tribunal, reprezentanții boerilor Jieni, dacă ar fi fost diligenți, ar fi putut scoate citațiunile și stăruii în comunicarea lor căci nu se poate admite, că nu sciaū ce anume părți figuraū în proces de oare-ce dănsii erau cei care purtau acțiunea contra statului, singurul lor adversar ; și, deci, motivul ce se aduce de instanțele de fond, în această privință, că adică intimații n'au putut în lipsă de dosar, să știe cine trebuia citat și ce taxă trebuia să plătească, pentru aceasta nu poate fi serios ;

Considerând dar, că instanțele de fond în împrejurările mai sus arătate, respingând cererea de perimare făcută de stat, a violat dispozițiunile art. 256 comb cu 257 Pr. civ. și deci mijlocul de casare invocat, este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 24 Mai 1900

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Damian Drăgănescu cu Garabet Berariu

Apel.—Respingerea, de către prima instanță, a opozițiunii ca nejustificată.—Apel contra acestei sentințe.—Ce trebuie să judece instanța de apel.—(Art. 154 și 316 Pr. civilă).

Opozițiunea fiind continuarea aceleași instanțe neformând o altă separată, iar apelul fiind devolutiv de instanță, Curtea de apel, asupra apelului făcut de o parte contra sentinței tribunalului prin care acesta i-a respins opoziția ca nejustificată, trebuie să judece apelul în fond, iar nu să se preocupe dacă tribunalul bine sau rău a respins opoziția ca nejustificată.

Decisiunea 205/900.—Casată, decisiunea Curței de apel Iași, s. I, No. 69/99, după recursul făcut de Damian Drăgănescu în proces cu Garabet Berariu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier I. Duca ;

Pe d. avocat M. D. Sipsom, din partea recurentului Damian Drăgănescu în desvoltarea motivelor de casare ;
Pe d. Buiuciu, avocat, din partea intimatului Garabet Berariu în combateri, și

Pe d. procuror general D. Alexandresco în concluziuni fiind minorii în cauză ;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat, în următoarea cuprindere :

«Violarea art. 316 și următorii din cartea III, titlul I din Procedura civilă, și exces de putere.

«Damian Drăgănescu, în termenul legal, a făcut apel la Curtea de apel din Iași, contra sentinței tribunalului Iași, s. II, No. 156 din 21 Aprilie 1898, dată asupra opoziției la judecata în absență prin care se respinge acțiunea sa contra adeversarului și se admite pe acea a adeversarului, acțiunile fiind juncționate, condamnând pe Drăgănescu a plăti suma de 6000 lei.

«Cu toate că după o înfățișare ce avusesem un preparator necesar la judecata fondului procesului, dar la o altă înfățișare, Curtea oprește cursul judecăței fondului, pentru cuvântul că trebuie să se examineze dacă Drăgănescu a avut în adevăr motive de absență de la ziua când s'a dat sentința No. 97.

«Am obiectat că nu este necesară la Curte o asemenea cercetare, întru cât apelul fiind devolutiv întreaga afacere este supusă judecăței sale, dar Curtea prin exces putere a menținut dispoziția sa și a obligat pe Drăgănescu să probeze înaintea sa cauza ce l'a împeditat de a se înfățișa la judecata tribunalului pronunțată în lipsă.

«Am prezentat un martor, care scia că Drăgănescu fusese bolnav în ziua judecăței.

«După ascultarea acestui martor, apreciind că n'am justificat mijloacele opozițiunii, Curtea circumscrie dispoziția numai la această chestiune, și respinge apelul, confirmând sentința tribunalului No. 156, care la rândul său menține pe cea cu No. 97, dată în lipsă, și prin care Damian Drăgănescu e condamnat.

«Prin acest mod de interpretare a principiilor Procedurii civile, Drăgănescu este judecat și condamnat fără să fi fost apărât.

Având în vedere decisiunea supusă recursului, din care rezultă că, dinaintea tribunalului de Iași intentase Damian Drăgănescu și Garabet Berariu acțiune unul contra celuilalt pentru daune ; că aceste ambe acțiuni au fost conexas ; că tribunalul prin sentința sa cu No. 97/98, în lipsa lui Damian și în prezența lui Garabet Berariu, a respins acțiunea lui Damian Drăgănescu și a admis pe a lui Garabet Berariu, adjudecându-i-se 6000 lei ; că Damian Drăgănescu făcând opozițiune, trib. de Iași prin sentința cu No. 156/98, a respins ca nejustificată opozițiunea sa ; că Damian făcând apel contra acestei sentințe cu No. 156/98, Curtea din Iași, prin decisiunea atacată aqi cu recurs, stabilește că din depunerile martorilor ascultați de dânsa nu s'a putut justifica opoziția făcută de Drăgănescu la prima instanță și ast-fel respinge apelul ca neîntemeiat ;

Considerând că după dispozițiunile art. 154 Pr. civ., opozițiunea fiind continuarea aceleiași instanțe și neformând o alta seperata, iar apelul fiind devolutiv de instanță, nu se mai putea susține, în specie, că apelul făcut de Drăgănescu purta numai asupra cestiunei de a se sci dacă bine sau rău i s'a respins ca nejustificată opozițiunea făcută de dânsul la prima instanță, ci chiar asupra fondului procesului, adică asupra primei hotărâri cu No. 97/98, prin care i se respinsese acțiunea ca nesusținută față cu adversarul său și fusese condamnat către dânsul la 6000 lei;

Considerând că o atare soluțiune, în drept, se învederează prin aceia că trib. respingând opozițiunea, a confirmat prima hotărâre dată în lipsă;

Că de altmintrelea, în fapt, recurentul Drăgănescu prin motivele de apel, cerând a i se admite, acțiunea intentată la prima instanță, din aceasta rezultă învederat că dânsul făcând apel, a înțeles că voește a se judeca procesul în fond;

Considerând că în asemenea împrejurări de drept și de fapt, tot ce avea de făcut Curtea de fond, era să cerceteze motivele apelului și argumentele atât pentru apărarea apelantului de condamnățiunea sa la 6000 lei cât și pentru susținerea acțiunii sale, iar nu să nescotească acest drept (de apel) recunoscut în mod formal prin dispozițiile art. 316 Pr. civ., părții nemulțumite pe sentința unui tribunal;

Că astfel fiind, Curtea de fond prin procedarea sa, a comis un adevărat exces de putere și a violat dispozițiunile suscitatorilor texte de lege;

Și, dar, mijlocul de casare invocat fiind întemeiat, recursul de față devine fondat;

Pentru aceste motive, de acord cu d. procuror general D. Alexandresco, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 30 Maii 1900

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

M. Bunescu și P. Stroescu, condamnați pentru escrocherie

Casație.— Recurs penal.— Pedepsă executată.— Dacă condamnații a căror pedeapsă s'a executat au interes a face recurs.

Escrocheria. — Folos. — Cum trebuie să fie folosul.— Material sau moral.— (Art. 332 Codul penal).

1) *In materiă penală cei condamnați pot face recurs, chiar dacă 'și-au făcut pedeapsa la cari au fost osândiți de instanțele de fond, când ei urmăresc prin recursul făcut nu scopul de a nu li se executa pedeapsa ci de a scăpa de efectele condamnării, cum ar fi pierderea drepturilor politice și a unor drepturi civile.*

2) *In delictul de escrocheria prevăzut de art. 332 din Codul penal, folosul trebuie să fiă tot-d'una material și este indiferent dacă folosul urmărit este actual.*

Ast-fel nu există delict de escrocheria când folosul urmărit este un folos moral.

Decisiunea 496/900.— Casată, decisiunea Curței de apel din București, secția I cu No. 608/99,

după recursul făcut de M. Bunescu și P. Stroescu, condamnați pentru escrocherie.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier R. N. Opreanu;

Pe d-l procuror de secție St. Stătescu, asupra neadmisibilității recursului, întru cât recurenții 'și-au executat pedeapsa;

Pe d-l C. Cernescu, avocat din partea recurenților Bunescu și Stroescu în combaterea incidentului;

Deliberând,

Asupra incidentului ridicat de d-l procuror pentru neadmisibilitatea recursului, întru cât recurenții 'și-au făcut pedeapsa:

Având în vedere că se constată că lui Marin Bunescu și P. Stroescu în urma apelului ce ei au făcut contra sentinței tribunalului de Teleorman No. 1229 din 1899, li s'a redus pedeapsa la 2 $\frac{1}{2}$ luni închisoare; că această pedeapsă ei o săvârșise înainte de a li se cerceta recursul făcut, de oare-ce ei erau și arestați la epoca pronunțării deciziei din partea Curței de apel;

Considerând că, în asemenea condiții, nefiind din partea recurenților faptul executării voluntar a pedepsei, nu se poate zice că ei n'au interes de a face recurs, căci de și ei au săvârșit pedeapsa, ei urmăresc prin recursul făcut și susținut nu scopul de a nu li se executa pedeapsa ci de a scăpa de altmintrelea de efectele condamnării pentru faptul de înșelăciune, adică de pierderea drepturilor politice și a unor drepturi civile; că de aceia, incidentul are a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge incidentul ridicat de d-l procuror;

După care s'a ascultat:

D-l avocat G. Panu și C. Cernescu, în dezvoltarea motivelor de casare, și

D-l procuror Stătescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivelor de casare 1 și 2:

1. «Eroare grosieră de fapt. Curtea însușindu-și motivele tribunalului, condamnându-ne pentru delictul de escrocherie s'a încercat a găsi în faptul nostru cele trei elemente ale delictului, din care unul se știe că este împărțirea de folos material. În acest scop ea afirmă că noi am fi încasat cotisații pentru diferitele cluburi socialiste.

«Or, această afirmare este o patentă ne esactitate. Din depunerile nici unui martor, din sute câți s'au ascultat, precum și din declarațiile inculpaților și a tuturilor actelor nu se constată absolut, nici măcar nu este vorba că am încasat un ban».

2. «Violarea art. 332 și 333 Cod penal.

«Curtea admițând în totul motivele tribunalului, admițând în ipotesă că noi nu am fi încasat nici un ban, încă găsește că elementul esențial al escrocheriei, împărțirea folosului are loc, căci susține Curtea, că în materie de escrocherie nu se cere numai de cât să fie un folos material, e destul să fie oare-care folos moral, chiar posibil în viitor».

Având în vedere că prin decizia Curței de apel din București, supusă recursului, Curtea adoptă conside-

rațiunile de fapt și de drept din sentința tribunalului Teleorman;

Având în vedere că prin sentința trib. Teleorman se stabilește că faptul imputat lui Banghereanu, Ficșinescu și alții, este înșelăciune prevăzută de art. 332 și 333 Cod penal; că Banghereanu, Ficșinescu și Marinescu ca agenți principali cu ajutorul și stăruința fanatică între alții și a copreveniților recurenți, înființează cluburi în comune rurale în scopul aparent pentru luminarea clasei inculte a țăranilor, dar în realitate pentru a creea venituri pentru clubul socialist central și pentru jurnalul *Lamea Nouă*, întru cât fie-care club înființat avea a vërșa clubului central, o cotisație anuală, un abonament la acel ziar și plata broșurilor socialiste, a registrelor și a colecțiilor de legi trimise de la clubul central; că tribunalul stabilește că faptul imputat însușește elementele art. 332 Cod penal, întru cât există prejudiciu cauzat, manopere frauduloase și împărtășirea de folos;

Având în vedere că în cât privește împărtășirea de folos trib. declară că cea mai mare parte din cotisațiile cluburilor au fost încasate și trimise de Banghereanu și Ficșinescu, ast-fel că ei au tras un folos; că nu se constată că cei-l'alți inculpați și preveniți, ar fi împărtășit personal din sumele ce ei percepeau, ast-fel că în privința lor n'ar exista al treilea element al înșelăciunii; că însă trib. înlătură obiecția aceea, afirmând că după art. 332 Cod penal, folosul ce trebuie să tragă nu trebuie să fie numai bănesc și nici chiar numai material, ci el poate fi și moral;

Considerând, că mărginind discuția asupra existenței elementului al treilea, este a se ști dacă părerea tribunalului în această privință este întemeiată, că espresiile împărtăși folos indică că nu e vorba de un folos moral ci de un folos material; că aceasta se confirmă prin însăși art. 334 care prevede forme speciale ale înșelăciunii și indică în ce are să consistă împărtășirea de folos; că producerea amăgirei e cu scop ca să i se dea bani mobili sau obligațiunii, dispozițiunii, bileturi, promisiunii, chitanțe sau înscrieri liberătoare;

Considerând că espresiile împărtăși folos din art. 332 esclud un folos moral, aceasta se dovedește și prin originea textelor art. 332 și 333 luate din § 241 și 242 Cod penal prusac; că espresiile împărtăși folos din art. 332 reproduc espresiile din § 241 Cod. prusac «in gewinnsuchtiger absicht» care indică că intenția consistă în urmărirea unui folos material sau bănesc, pe care n'are dreptul delicuentul a'l pretinde; că prin asemenea folos material sau bănesc, are a se înțelege ori-ce ameliorare a situației materiale, precum aceasta, în mod constant se susține și în teorie și în practică, în cât privește acest element; că ceia-ce teoria și practica în cât privește acel element din § 241 Cod penal prusac a stabilit, se consacră și prin § 263 Cod penal al imperiului german prin espresiile «*einen rechtswidrigen Vermögensvonheil zu verschaffen*» adică procurarea unui folos bănesc, pe care n'are dreptul al pretinde;

Considerând că pentru aplicarea art. 332 Cod penal, folosul trebuie să fie tot-d'auna material; că însă este

indiferent dacă folosul urmărit este actual și în acest sens și un folos material ce se urmărește este suficient numai să fie folosul material;

Considerând că recurenții nu au urmărit un folos material, aceasta o constată instanțele de fond, că de aceea art. 332 ast-fel precum trebuie a se aplica, nu se poate aplica, căci lipsește elementul cerut de art. 332 împărtășire de folos; că de aceea decizia are a fi casată;

Pentru aceste motive, Curtea, admitând motivul I și II de casare, casează, etc.

Audiența de la 12 Iunie 1900

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Panaghi și Gherasim Papastelato cu Banca României, sucursala Brăila.

Delict.—Constatarea faptelor din cari reese elementele unui delict.—Aprecierea suverană a instanțelor de fond.

Parte civilă.—Lichidarea pretențiilor ei pe cale civilă sau comercială.—Dacă mai poate figura în instanța corecțională.

1) *Constatarea diferitelor fapte din cari instanțele de fond deduc existența elementelor unui delict sunt lăsate la suverana lor apreciere.*

2) *Când partea ce a suferit daune dintr'un delict și-a lichidat pretențiunile sale pe calea acțiunii civile, sau pe calea acțiunii comerciale, prezența ei ca parte civilă în instanța penală este neregulată și jignitoare pentru inculpat căci densus are de acusator, în acest cas, și pe partea civilă, și menținerea în instanța corecțională a părții civile acordonându-i-se și cheltueli, face ca hotărîrea acelei instanțe să fiă casabilă.*

Decisiunea 559/900. — Casată, în urma unei divergenții de opiniuni, decisiunea Curței de apel din Galați, secția II cu No. 1053/99, după recursul făcut de Panaghi și Gherasim Papastelato.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier C. C. Ștefănescu;

Pe d-l Em. Pantazi avocat, din partea recurenților în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l Rănișteanu, avocat pentru partea civilă Banca României, sucursala Brăila, în combateri, și

Pe d-l procuror general D. Alexandresco, în concludiuni;

Deliberând,

Asupra motivului II de casare:

II. «Violarea art. 332 și 333 din Cod pen.

«In specie nu există elementele delictului de înșelăciune ci este pur și simplu o afacere comercială.

«In adevăr Banca României a deschis compt corent fraților Papastelato și dënse avansa sume de bani nu pe cantitatea de produse conținute în polițe de încercare, ci pe solvabilitatea persoanelor semnatare, pentru aceea pe lângă semnătura fraților Papastelato banca cerea și girul armatorilor (proprietarilor) vaselor Teodorof și Caravia,—de le punea un gaj e numai să

aibă și privilegiu, însă avansurile le făceau pe baza comptul curent și a solvabilității persoanelor ce semnau polițele de încărcare.

«Dacă ar fi fost alt-fel cum zice onor. Curte de Galați — apoi atunci nu s'ar fi avansat banii de cât pe conisementele și actele vamale, subscrise de căpitanii vaselor — iar nu de frații Papastelato și girate de armatori — de unde rezultă că banii se avansau pe creditul persoanelor ce semnau polițe de încărcare. De alt-fel acest lucru s'a judecat prin decizia cu No. . . . a aceleiași Curți aflată în dosar, cu ocazia procesului făcut de Banca României armatorilor Teodorof și Caravia semnatari ai polițelor de încărcare.

«Mai mult, aceștia semnau adăogând cuvintele «cantitate și calitate necunoscută». Deci afacerea nu este corecțională ci comercială. Acest lucru se constată din toate actele aflate în dosarul cauzei și depunerile tuturor martorilor.

«Deci onor. Curte a violat sus citatele texte de lege și a comis un exces de putere și o eroare grosieră de fapt».

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care rezultă că recurenții au fost condamnați la câte un an închisoare, la câte 300 lei amendă cum și la un leu despăgubiri civile către sucursala Băncii României din Brăila pentru delictul de înșelăciune prevăzut și pedepsit de art. 332 și 333 Cod penal ;

Considerând că Curtea de apel pentru a declara pe recurenții culpabili de săvârșirea acestui delict, stabilește în fapt din complexul actelor de instrucțiune, din desbaterile orale urmate înaintea sa, și din diferite împrejurări în care delictul s'a săvârșit, că numiții prin manopere frauduloase au surprins buna credință a armatorilor Teodorof și Caravia, obținând ast-fel de la densii polițe de încărcare pentru cantități de produse cu mult mai mari de cât se încărcase în realitate ; că în virtutea acelor polițe sus numiții condamnați au ridicat de la Sucursala Băncii României din Brăila suma de 90000 lei, cu știință că suma ce primeau de la Bancă era mult mai mare de cât valoarea produselor ce primeau drept gagii ;

Considerând că întru cât constatarea diferitelor fapte din care instanțele de fond deduc existența elementelor unui delict sunt lăsate la suverana lor apreciere, Curtea de apel a usat de dreptul său suveran, când a dedus din toate aceste fapte existența elementelor delictului de înșelăciune, elemente care de alt-fel sunt anume stabilite prin deciziunea supusă recursului, — așa că, mijlocul de casare are a fi respins ca neintemeiat.

Asupra mijlocului I de casare :

I. «Violarea art. 1, 3, 4, 6 și 8 din Codul de Procedură penală. Curtea de apel din Galați violează aceste texte de lege, când a admis pe Banca României să figureze, ca parte civilă, în acest proces, pe câtă vreme densa a declarat că și retrace pretențiunile sale civile de a se judeca, odată cu acțiunea publică și le rezervă să le intenteze acțiune în despăgubiri pe cale principală comercială, ceia-ce Banca României a și făcut și obținut hotărâri definitive nu numai contra fraților Papastelato dar și giranților după polițele de încasare lui Teodorof și Caravia, prin mijlocul căror polițe de în-

cărcare se pretinde că frații Papastelato ar fi escrocat pe Banca României, (a se vedea deciziunea Curții de apel aflată în dosar). Dintr'un delict numai o acțiune privată se naște și care cum zice art. 8 C. Pr. pen. poate intenta și urmări odată cu acțiunea publică sau separată și distinctă de acțiunea publică, pe această din urmă cale și-a ales Banca României, — cum dar mai poate figura ca parte civilă alături cu acțiunea publică. Legea prin art. 8 e clară ; dacă legiuitorul ar fi înțeles acest lucru, ar fi zis atunci, că unele despăgubiri civile pot fi urmărite de odată cu acțiunea publică, iar altele se pot urmări și osebit pe cale principală. Și acolo unde legea nu distinge nici judecata nu trebuie să distingă. Deci, Curtea de apel din Galați, prin sus citata deciziune a violat dispozițiunile clare a articolelor de mai sus și mai ales art. 8 din Cod. Pr. pen. admitând pe Banca României, ca parte civilă, când ea și le-a rezervat și intentat pe cale principală distinctă de acțiunea publică».

Considerând că se constată din lucrările aflate în dosar că în urma depunerii bilanțului de către recurenții și declararea lor în stare de faliment, sucursala Băncii s'a prezentat la masa falimentului, verificându-se creanțele sale față de recurenții și s'a despăgubit pe această cale de prejudiciul suferit prin faptul recurenților, cea-ce de alt-fel, însuși reprezentantul băncii a recunoscut dinaintea Curții de apel cu ocazia judecării procesului de față ;

Considerând că întru cât este stabilit că partea civilă și-a lichidat pretențiunile sale pe calea acțiunii comerciale, prezența sa în instanța penală este neregulată și jignitoare pentru partea recurentă întru cât prin această recurenții au avut ca acusator și pe partea civilă despăgubită ;

Că ast-fel fiind, când Curtea de apel a menținut în instanța corecțională pe partea civilă, și în acelaș timp i-a acordat cheltueli, mijlocul de casare este întemeiat ;

Având în vedere că recurenții au declarat că renunță a mai desvolta și susține mijlocul al III de casare ;

Pentru aceste motive, Curtea, în unire cu concluziunile d-lui procuror general D. Alexandresco, respinge motivul al II de casare și admitând primul motiv casează, etc.

Audiența de la 17 Maiu 1900

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Prim procuror al tribunalului Prahova în cauza lui Gabriel B. Pema

Contravenții la legea sanitară. — Ținere de gunoae, în mod permanent, în curtea unei locuințe. — Ce constituie. — Competință. — (Art. 525 Pr. pen. ; art. 385 Cod penal ; art. 16 și 175 din legea sanitară ; art. 1 din regulamentul comunal).

Faptul de a ține gunoae, băligar și orî-ce necurățeni în curtea unei locuințe, în mod permanent, nu constituie o contravanție polițienească ci un delict pedepsit de legea sanitară și este de competența tribunalului corecțional al judeca.

Deciziunea 437/900. — Regulat competența în

urma cererii făcută de primul procuror al trib. Prahova în cauza lui Gabriel B. Pema.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier R. N. Opreanu;

Pe d. procuror general D. Alexandresco în concluziuni;

Deliberând,

Având în vedere că Gabriel B. Pema fiind dat în judecată pentru contravenție la legea sanitară, judele ocolului I din Ploești prin cartea de judecată din 10 Septembrie 'și-a declinat competența de a judeca afacerea pe motiv că inculpatul este dat judecății pentru faptul prevăzut de art. 16 din legea sanitară, și că nici un text de lege nu prevede că un asemenea fapt trebuie să se judece de judele de ocol;

Că tribunalul Prahova sesizat de afacere 'și-a declinat de asemenea competența prin sentința cu No. 395/900, pe motiv că faptul inculpatului e o contravenție la legea sanitară prevăzută de art. 16 și art. 1 din regulamentul comunal și deci e de competența judecătorilor de pace;

Că ambele hotărâri rămânând definitive și cursul justiției fiind ast-fel întrerupt această înaltă Curte este chemată a pronunța un regulament de competență;

Considerând că după dispozițiunile art. 385 al b se consideră ca contravențiune care se pedepsește în conformitate cu dispozițiunile citatului articol, faptul aruncării de murdărie înaintea locuinței în mod singular;

Că din contra, faptul ținerii de necurățenie în curtea locuinței în mod permanent, se pedepsește conform art. 175 din legea sanitară și este considerat ca delict;

Considerând că se constată că Gabriel B. Pema a contravenit dispoziției art. 175 din legea sanitară prin faptul că ținea în curtea locuinței sale în mod permanent o mare cantitate de gunoi și băligar;

Că întru cât penalitatea prevăzută de art. 175 din legea sanitară este de lei 50—1000 amendă care excede competența judelei de pace, faptul imputat numitului este de competența trib. de a' judeca;

Pentru aceste motive, de acord cu d. procuror general D. Alexandresco, Curtea, regulând competența, trimite afacerea spre a se judeca de trib. Prahova, s. I.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA, Secția I

Audiența de la 8 Mai 1899

Președenția D-lui C. G E O R G E S C U, Consilier

St. Voiculescu pentru contravenție la legea sanitară

Contravenție la legea sanitară.— Tribunalul instanță de apel.— Art. 69 L. jud. de pace.— Art. 175 L. sanitară.— Cuantumul nu caracterizează contravenția în deosebire de delict.

Contravențiile la legea sanitară sunt de competența judecătorului de pace, care, în toate cazurile le judecă în primă instanță, cu apel la tribunal.

De câte ori însă tribunalul judecă asemenea contravenție, fără ca nimeni să ceară declinarea competenței, sentința sa este definitivă și nesupusă apelului la Curte.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de inculpatul Ștefan Voiculescu contra sentinței trib. Dolj, s. II, No. 539/99, prin care numitul este condamnat să plătească 50 lei amendă în folosul comunei Velea, pentru faptul că a contravenit la legea sanitară din 22 Iunie 1893, fapt prevăzut și pedepsit de art. 175 din menționata lege;

Având în vedere că judecătorul de pace era competent să judece în prima instanță această afacere și trib. în apel; însă cum nu s'a declinat competența trib., el a judecat în primă și ultimă instanță, fără drept de apel la Curte;

Că acest lucru este așa, rezultă din art. 69 din legea jud. de pace de la 1896, care spune categoric că judecătorii de pace judecă contravențiile de ori-ce natură și din ori-ce lege ar decurge;

Că este așa, mai rezultă încă și din împrejurarea că ultimul § al art. 175 din legea sanitară, pe care trib. l'a aplicat, spune, ca și art. 383 C. pen., că amenzile se pronunță în folosul casei comunale; prin urmare, aceste amenzi se pronunță numai de judecătorii de pace în prima instanță, și în apel de tribunal; Că nu se poate susține că ar fi vorba, în specie, de o contravenție delictuală, și că tribunalul a judecat prin urmare cu apel la Curte, de oare-ce, în privința delictelor, amenda se pronunță în folosul Statului, iar în privința contravențiilor, în folosul comunei, după cum o spune categoric art. 175 din legea sanitară și art. 383 C. pen., și după cum chiar trib. a pronunțat-o în specie în folosul comunei Velea;

Că nu se poate susține că, conform art. 383 C. pen., judecătorul de pace n'ar putea să pedepsească cu amendă de cât până la 25 de lei, căci acest text este desființat expres prin art. 125 din legea jud. de pace și de drept prin art. 69 din aceeași lege, care când zice că judecătorii de pace judecă toate contravențiile din ori-ce lege ar decurge, înțelege a le permite să pronunțe o amendă mai mare de 25 lei, căci când ar pronunța o amendă numai de 25 lei, atunci cartea de judecată nici n'ar fi supusă apelului, după cum o spune chiar alin. 1 al art. 69 din legea judecătorilor de pace;

Că așa fiind, apelul urmează a se respinge ca inadmisibil;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier M. Economu, și în neunire cu concluziile d-lui procuror;

Curtea decide:

Respinge apelul ca inadmisibil, etc.

(ss) C. Georgescu, M. Economu, Ath. Herăscu, C. A. Mitescu.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția II

Audiența de la 8 Ianuarie 1899

Președenția D-lui I. I. VRĂNCEANU, Președinte

Direcția Generală a Căilor Ferate Române cu Maria Tătaru, personal și ca tutrice a minorilor săi fii.

Deciziunea No. 28.

Competință.— Stat.— Direcția Generală a Căilor ferate Române.— Chemarea ei în judecată.— Acțiune personală și mobilă.— Excepțiunea necumpentinel ratiōe loci.— Dacă o poate propune.

Direcțiunea Generală a Căilor Ferate Române reprezentând pe stat prin delegațiunea Ministerului Lucrărilor Publice, și domiciliul statului fiind pretutindeni și coprinzând întregul teritoriū al țerei, direcțiunea este bine chemată în judecată, în materie personală și imobiliară înaintea orî-cărui tribunal român fără a putea propune excepțiunea de necompetință ratione loci pe motivul că sediul administrațiunei ar fi într'un loc anume determinat de lege.

S'aū ascultat d. avocat Paul Capeleanu din partea apelantei Direcții a Căilor Ferate în desvoltarea motivelor de apel și d-na Maria Tătaru în persoană în combateri.

Curtea,

Considerând că după dispozițiunile legii din 19 Martie 1883, pentru exploatarea Căilor Ferate ale statului art. 1 și 2, administrațiunea și Direcțiunea Căilor Ferate aparține Ministerului Lucrărilor Publice, care delegeă o parte din atribuțiunile sale unui consiliū de administrație și unei direcțiuni generale; că de aici rezultă că direcțiunea generală a Căilor Ferate represintă pe stat prin delegațiunea Ministerului; Că ea figurează în numele statului în acțiunile ce i se intentă și că în lipsa unui text expres de lege competența *ratione loci*, în privința acelor acțiuni se determină după principiu în virtutea căruia domiciliul statului fiind pretutindeni și cuprinzând întregul teritor al țarei, statul este bine acționat în materie personală și imobiliară înaintea orî-cărui tribunal român, fără a putea propune excepțiunea de necompetință, pe motivul că sediul administrațiunei speciale care-l represintă în instanță s'ar afla într'un loc anume determinat de lege.

Pentru aceste motive de acord cu conclusiunile d-lui procuror P. Sadoveanu, Curtea, respinge incidentul de incompetență propus de reprezentantul Direcției C. F. R.

(ss) I. I. Vrănceanu, G. Roiu, M. B. Cantacuzen, D. Porfiriu, T. Crivăț.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția I

Audiența de la 15 Iulie 1900

Președenția D-lui N. C. SCHINA, Judecător

Lupu Costache cu Ministerul de Finance

Sentița civilă No. 638

Restituire de taxe. — Cesiune de drepturi succesoriale. — Efectele ei. — Transacțiune.

1. Prin cesiunea drepturilor sale succesoriale, cedentul transmite cesionarului toate drepturile atașate la calitatea-i de moștenitor; prin urmare și acela de a nu plăti fiscalul de cât taxa de înregistrare ce avea a plăti el (cedentul) după gradul său de înrudire cu defunctul.

2. Dacă, înaintea cesionarului, a fost pus în posesia moștenirii (în virtutea unui testament) un legatar universal strein, de la care fiscalul a încasat taxa de înregistrare cerută streinilor, cesionarul rudelor de sînge, fiind ulterior, pus în posesiune, poate cere restituirea diferenței de taxă, fără să aibă nevoie a i se conferi expres de către cedent (rudel de sînge) acest drept de a cere restituirea taxei încasate în plus.

3. Dacă în virtutea unei transacțiuni intervenite între cesionarul rudelor de sînge și fostul legatar universal, acest din urmă are dreptul la o sumă de bani în schimbul renunțării sale la beneficiul testamentului, aceasta nu însemnează că se recunoaște legatarului universal calitatea de moștenitor, mai ales când testamentul a fost anulat prin sentița primei instanțe rămase definitivă în urma renunțării la apel. Moștenirea întreagă revine în asemenea condiții rudelor de sînge (decî cesionarului lor) și suma atribuită, prin transacție fostului legatar universal nu e drept succesoral asupra ar urma să se perceapă taxa de înregistrare cerută străinilor (fostul legatar universal ne fiind rudă cu defunctul), ci este cel mult o sarcină impusă succesiunei.

S'aū ascultat: d. Macri avocat din partea reclamantului Lupu Castache în susținerea acțiunei sale și d. Nicolescu, avocat din partea intimatului Minister de Finance în combateri.

Tribunalul deliberând,

Avënd în vedere acțiunea intentată de Lupu Costache prin petițiunea înregistrată la No. 18776/900 în calitate de cesionar al drepturilor ce d. P. P. Carp și Neculae Cârste aveau ca moștenitori legitimi asupra moștenirii def. Iorgu Radu;

Avënd în vedere că prin această acțiune, reclamantul tinde, a se obliga Ministerul de Finance să restituie suma de 40169 lei 32 bani, ce a perceput mai mult, ca taxă de înregistrare, la moștenirea def. Iorgu Radu, cu dobânda legală de la intentarea acțiunei;

Avënd în vedere că din actele din dosar și susținerile părților în instanță rezultă în fapt următoarele;

În anul 1897, încetează din viață Iorgu Radu lăsând ca moștenitor de sînge pe P. Carp și N. Cârste, ambii nepoți de soră. Prin două testamente însă institue ca legatar universal asupra întregii sale averi pe Teodor Iamandi, care obține de la trib. Tutova punerea în posesiune; — Lupu Costache în calitate de cesionar al drepturilor lui Carp și Cârste atacă în nulitate testamentele și obține un sequestru judiciar asupra întregii moșteniri. În anul 1898 și 1899, administrația financiară de Tutova, urmărește nisce sume de bani ce aū rezultat din vînzarea averii mobilă a succesiunei și încasează în trei rënduri, suma de 60254 lei taxă de 9%, socotită pe întreagă moștenire, de oare ce T. Iamandi era strein. În timpul acesta trib. Tutova prin sentița No. 37/99 anulează testamentele făcute în favoarea lui Iamandi, contra acestei sentițe Iamandi face apel înaintea Curței de apel Galați, și pe când apelul era pendinte intervine o transacțiune între Lupu Costache ca cesionar al moștenitorilor de sînge și T. Iamandi în următoarele condițiuni: a) T. Iamandi renunță la beneficiul testamentelor def. Iorgu Radu; b) averea def. I. Radu rămâne d-lui Lupu Costache cesionarul drepturilor moștenitorilor de sînge; c) Lupu Costache se obligă a numera lui Iamandi suma de 225000 lei, arătând garantarea și modul de plată a acestei sume;

Avënd în vedere că față de sentița trib. Tutova și față de transacțiunea încheiată, Lupu Costache susține, că Iamandi nu mai poate fi considerat ca legatar universal și că întreagă moștenire vine de drept moștenitorilor de sînge Carp și Cârste ale căror dreptur

le represintă prin actele de cesiune autentificate de trib. Ilfov, secția de notariat la No. 260/900 și 6267/97 ;

Având în vedere că moștenirea def. Iorgu Radu venind moștenitorilor de sînge, Lupu Costache pretinde că taxa de înregistrare, trebuie să fie socotită de 3% de oare ce moștenitorii de sînge sunt în gradul al treilea cu defunctul ;

Având în vedere că Ministerul de Finance se opune la admiterea acțiunii intentată pe următoarele motive : 1) că Lupu Costache nu este în drept a intenta acțiunea de față, de oare ce acest drept este personal moștenitorilor de sînge ; 2) că chiar de nu ar fi personal, actul de cesiune nu transmite lui Lupu Costache dreptul de a cere restituirea taxelor ; 3) Că acțiunea trebuie să fie admisă în parte de oare ce s'a recunoscut lui Iamandi dreptul la o parte din moștenire, care s'a fixat prin bună înțelegere la suma de 225000 lei și care este plătilă din bunurile moștenirii, parte pentru care trebuie să se perceapă 9% ;

Având în vedere că față de acest mod de apărare, trib. urmează a se pronunța asupra motivelor invocate ;

Având în vedere că prin actul de cesiune se constată că se conferă lui Lupu Costache toate drepturile successorale, împreună cu toate acțiunile relative la bunurile moștenirii ;

Considerând că cel ce cedează drepturile sale successorale, cedează toate drepturile atașate la calitatea sa de moștenitor, deci cesionarul unor asemenea drepturi este investit cu toate drepturile ce calitatea de moștenitor conferă cedentului, fie aceste drepturi actuale și certe, fie viitoare, litigioase sau eventuale, urmează dar că creanța în baza căreia se cere restituirea taxelor nu este specială și că Lupu Costache este în drept față de actul de cesiune, a intenta acțiunea de față ;

Considerând că obligațiunea ce Lupu Costache și ia prin actul de transacție de a plăti lui Iamandi suma de 225000 lei, nu poate avea de efect recunoascerea ca moștenitor a lui Iamandi întru cât transacțiunea nu face de cât să confirme sentința trib. Tutova, care a anulat ambele testamente făcute în favoarea lui Iamandi ;

Considerând că sentința trib. de Tutova confirmată prin actul de transacție, nefiind reformată de instanța superioară întru cât s'a renunțat la dreptul de apel, este rămasă definitivă și urmează a și produce toate efectele legale ;

Considerând că transacțiunea încheiată are un caracter declarativ de oare ce nici nu crează, nici nu transferă drepturi, recunoaște numai niște drepturi preexistente ;

Considerând că prin faptul anulării testamentului, Iamandi este îndepărtat de lașucesiune și succesiunea vine de drept moștenitorilor de sînge ;

Considerând că din împrejurarea că Lupu Costache se obligă a plăti lui Iamandi suma de 225000 lei din averea de moștenire nu se poate trage argumentul că se recunoaște lui Iamandi calitatea de moștenitor, de oare ce mai înteu această calitate a perdut'o în urma sentinței trib. Tutova, rămasă definitivă și al doilea că plata acestei sume are de efect stingerea unui proces

pendent, iar nici de cum recunoascerea că Iamandi are drept la moștenire ;

Considerând că chiar de s'ar susține că Iamandi prin faptul facerii transacțiunii trebuie să fie considerat ca moștenitor, totuși din conținutul transacțiunii rezultă că Iamandi se desbracă de calitatea sa de legatar și recunoaște că averea aparține moștenitorilor de sînge, reprezentați astăzi prin Lupu Costache ;

Considerând dar că față de cele mai sus espuse urmeză să considerăm, că posesorii legali ai moștenirii sunt erezii de sînge și să stabilim că dacă Iamandi profită prin transacțiunea încheiată de suma de 225000 lei, apoi această sumă trebuie să fie considerată nu ca reținută de Iamandi în calitatea sa de legatar la care a renunțat, dar ca primită de la Lupu Costache, fie chiar din averea de moștenire al căruș posesor legal este ;

Ast-fel fiind atât pentru suma de 225000 lei cât și pentru restul averii pentru care s'a perceput 9% , nu se poate percepe de cât taxa de 3% , prevăzută de art. . . . din legea timbrului, de oare ce erezii pe care Lupu Costache și reprezintă sunt în gradul al treilea ;

Urmează dar că acțiunea intentată este fondată și în consecință Ministerul de Finance să fie obligat a restitui reclamantului suma de 40169 lei 32 bani taxa de înregistrare ce a perceput mai mult din averea de moștenire a def. I. Radu, cu procente de la data intentării acțiunii ;

Fără cheltueli de judecată ;

Pentru aceste motive, redactate de d. judecător de sedință N. C. Schina, tribunalul admite acțiunea intentată de Lupu Costache etc.. Obligă pe Ministerul de Finance să restituie reclamantului Lupu Costache suma de 40169 lei bani 32, ce a perceput mai mult ca taxă de înregistrare convenită statului la averea def. Iorgu Radu.

(ss) N. C. Schina, A. Iuca

BIBLIOGRAFIE

A apărut :

În Editura Librăriei „Leon Alcalay“, București

CALAUZA CETATEANULUI

ÎN

MATERIA JUDICIARA

DE

IOAN RADOI

Ediția a II-a pusă în concordanță cu legile țării în vigoare și noile formulare. Această ediție formează un volum mare gros de peste 1400 pagini imprimat pe hârtie velină caractere citețe.

Prețul 15 Lei

A se cere editorului care va trimite franco prin poștă și cu ramburs.